

Hi ha cossos

Hi ha cossos que no existeixen,
són espessors líquids de carnalitat inèdita
que han anat guanyant capacitat de fascinació
a mida que la pell se'ls ha convertit en mite,
en un exercici de funambulisme ombrívol i salvatge,
carregat de records interins, dúctils i falsejats
per la tintura capriciosa de les converses fastuoses
que sempre circulen de les boques exagerades a les orelles crèdules.

Boquejar com un peix carregat d'ansies,
esperant capturar la tonalitat més diàfana del blau,
el color salvatge i laboriós que creua l'univers,
meridians, paral·lels, mapes,
cartografies, estrelles i constel·lacions,
tot ocupant aquells racons perduts dels diaris
que s'han creat per acumular notícies breus,
intranscendents i prescindibles,
aquelles informacions farcides de malenconia
que ens faran vessar alguna llàgrima,
lenta i silenciosa, quan s'esvaeixi la seva influència puntual,
el flux discontinu que ens va gratant la crosta sàpida de l'avorriment.

Hi ha cossos d'una subtileza vertical,
d'aigües combustibles i algues assedegades,
d'almadraves laborioses i platges cantelludes,
pèlags sense noms ni dogmes ni fronteres,
melasses calmades amb la capacitat inherent
de transformar-se en una postal de beutat civilitzada i cortès,
en una d'aquelles imatges que es poden enviar,
sense por, recels ni vergonya
a casa d'algú que no pertanyi al cercle d'influència
de les nostres carnalitats més abrusades i recurrents.

Hi ha cossos que no han existit mai,
que s'han declarat insubmisos de les profunditats abissals
i dels ritmes cadenciosos de les mareas,
cossos que són cicles perpendiculars, cercles perfectes i,
malgrat tanta geometria d'alta precisió,
incapaços de contenir totes les coreografies excessives
que els haurien de convertir en un símbol,
en una bandera de les que marquen la dinàmica elàstica de l'oblit.

Massa records acumulats sota el llanguir lent dels rellotges,
ja no hi ha temps per atrapar les arestes impertinents del neguit,
som bàrbars,

tenim pressa,

molta pressa

i una disposició, innata i potser premeditada,
a córrer riscos sempre innecessaris,
sempre banals,

sempre massa mitificats

en la quadratura èpica del cercle dels herois.

No cal defugir la venjança
però tampoc no cal fer-ne ni estendard ni lloança,
tal i com va dir un dia algú
que, qui sap, potser sóc jo mateix després de descobrir
amb un punt de recança, que no hi ha oceans prou abordables
ni aigües massa disciplinades.

Hi ha cossos que potser existiran algun dia,
atrapats en aquell punt des d'on la ruïna es torna indecisa,
perd la bellesa captivadora d'allò que no té remei ni cura
i aboca a l'aire tèrbol de la nit,
un precipici d'anhels, de bronzits,
d'inquietuds i de cataclismes,
estructures que van pel camí correcte
fins que un canvi sobtat de rumb
les castiga amb un despreniment inesperat,

convertint-les aleshores en una nosa,
en un destorb que s'acabarà arraconant
i transmutant per sempre més en un oblit perenne.

Hi ha cossos tan certs que no existeixen,
que són el fruit real de les inclemències constants,
de les urgències, els diluvis i les riuades.
Són espais vetats a la cartografia sinuosa del present
i s'acaben convertint en quimeres,
en tiranies impermeables,
en embadaliments reblerts
que enganyen els sentits
i menteixen amb la precisió gràfica
d'un atlas hostil,
d'aquells que ens fan creure que tot és inalterable i real,
quan saben del cert
que els sentiments estables acaben sent sempre
les realitats més fugaces i fonedisses,
que mai no ens banyarem dues vegades al mateix delta
i que tot fuig com l'aigua discreta camí de l'exili.
Qui sap, potser, tal i com apuntava Vinyoli,
dels silencis més profunds en sortiran els sons més clars
i si els udols d'un llop de pèl burell ens esglaien,
aleshores, acaronar una roca molsosa,
ens regalarà pau, consol i complaença.

Hi ha cossos que només existeixen en l'ànima de qui els viu,
alimentats per les geometries quasi perfectes del somni,
el desvari i la malenconia del pensament.
Són paratges que s'aixequen des del ventre càlid del desig,
quadrants que van gallardejant des de la seva química precisa,
delicada i angulosa
un cop abandonades del tot les influències nocives del cos
i les expiacions esllomades de l'ànima.

Hi ha cossos imaginats que existeixen sense existir,
que només aspiren a ser vampirs indolents de la lleugeresa,
a xuclar el tic-tac rítmic dels rellotges,
a veure créixer les males herbes i la zitzània,
a deixar espais buits entre les espoliacions i l'enveja,
a recitar de memòria el llistat dels poemes èpics
que s'han escrit per anar deixant constància ferma
d'aquesta lletania atàvica que és la realitat,
la certesa petulant que ens amara
i que acomiadem sempre amb una ganyota improvisada
tot oblidant el sabor cràpula de la sal,
el toc de l'onada roent i la corrandà de petxines misterioses
amb secrets discrets amagats a la xarnera.